

Những trái tim tuyệt vời

Tôi trở lại Malaysia ngày 26-3-2005 sau khi đưa đoàn Melbourne về nước vào lúc 3g sáng. Ngồi trên chiếc Mercedes từ Singapore chạy về Terengganu, máy lạnh mát rượi, xe chạy êm như ru mà người thì nhừ ra từng bắp thịt, cả cơ thể như không còn chút sức lực nào nữa sau 10 ngày đêm cùng các vị trong Ban Tổ chức chuyển đi làm việc liên tục mỗi ngày ngủ không quá 2 đến 3 tiếng đồng hồ. Ông Wong lái xe, cô Ann ngồi phía trước để giúp đỡ, chỉ đường và nhắc nhở kéo Ông cũng ngủ quên. Giống như tôi, đêm qua, đêm cuối cùng, gần như Ông thức trắng, bây giờ lại phải lái thêm trên 8 giờ đồng hồ nữa. Cả hai người nhường cho tôi nguyên băng sau để tôi có thể nằm ngời tùy ý. Chúng tôi phải trở về Terengganu, không thể bỏ lỡ dịp này. Dịp ngàn năm một thuở. Chúng tôi đã hẹn với Ông Giám đốc Bảo tàng viện Terengganu gặp nhau ngày 27-3 để scan lại tập Albums hình sinh hoạt của người Tỵ nạn Việt nam tại Bidong - một công việc mà chúng tôi đã theo đuổi gần 2 năm nay kể từ chuyến đi năm 2003 khi Ông đem tập Album ra khoe với cả đoàn lúc ấy. Ông Giám đốc đã chụp các hình ảnh vô giá này vào những ngày cuối cùng tháng 11-1991 trước khi tất cả mọi thứ được đốt đi như một công tác tổng vệ sinh lần chót tại Bidong.

Tại thành phố Terengganu tôi gặp lại Alex, Giám đốc công ty Ping Anchorage, công ty đã thu xếp mọi thứ từ phương tiện di chuyển đến chỗ ăn, chỗ ở cho cả đoàn. Alex là một thanh niên trẻ, trên 30 một chút, vì yêu nghề du lịch một mình đã gầy dựng Ping Anchorage từ con số không. Nay thì cơ ngơi của Ping

Anchorage trải rộng ra khắp Mã-lai, trị giá nhiều triệu đô la. Mặc dù vậy Alex lúc nào cũng là một người rất hiền hòa, khiêm nhượng, không bao giờ khoe khoang hay nói về thành tích của chính mình hoặc về công ty của anh ta. Cậu ta đã tâm sự với tôi: "Tôi không biết tại sao Bidong lại có mãnh lực thu hút tôi đến nhiều như vậy. Tôi đã làm nhiều project trị giá cả triệu đô la. Tôi đã đón nhận nhiều đoàn người đến rồi đi. Tất cả đều chỉ thoáng qua, đến rồi đi không một dấu vết. Chương trình Bidong chưa đến một trăm ngàn đô la thế mà mấy tuần trước khi quý vị đến ngày nào thức dậy trong đầu tôi cũng chỉ có hai chữ 'Bidong! Bidong'. Không phải chỉ riêng cá nhân tôi, cả thành phố Terengganu này, ngày nào báo chí cũng nói về Bidong, Bidong.

Bidong là như vậy đó.

Đoàn của các anh đã đi sâu vào lòng người Terengganu này như vậy đó.

Đây này! Đây là những số báo ngày hôm nay, và họ còn viết về đoàn các anh, về Bidong, liên tục trong nhiều ngày nữa."

Alex lật bộ sưu tập những bài báo viết về chuyến thăm viếng này và cho biết thêm anh ta sẽ gửi cho tôi một bản sau khi đã sưu tập đầy đủ.

Tại Bảo tàng viện tôi gặp Ông Giám đốc. Bảo tàng viện Terengganu là một Bảo tàng viện lớn nhất Mã-lai đồng thời cũng là một Bảo tàng viện có cơ ngơi lớn nhất khu vực Đông Nam Á. Ông Yusof Bin Abdullah đã giữ chức Giám đốc này mấy chục năm nay, không người thay thế, và cũng không được cất nhắc gì thêm. Vào những ngày cuối cùng của Bidong và những năm sau đó, Ông đã cạy cục, vận động các thành viên trong chánh phủ để công nhận Bidong là một Di tích lịch sử, một địa điểm cần được bảo trì cho cộng đồng thế giới. Ông đã mở nhiều buổi thuyết trình, nhiều buổi seminars, nhưng tiếng gào của Ông chỉ như tiếng thét trong sa mạc. Bidong đã bị bỏ quên. Bidong đã bị hỏa thiêu. Tượng Phật đã bị đập không còn đầu. Tượng Giê-su cũng bị người ta xô nhào xuống đất. Chỉ mãi đến những ngày cuối năm 2004, sau chuyến Cầu nguyện 34 người đầu tiên năm 2003, để chuẩn bị tiếp nhận đoàn Cầu nguyện gần 150 người vào tháng 3 năm 2005 và sau khi chính phủ mới lên năm quyền vào năm 2004, Bidong mới được chính thức công nhận là di tích lịch sử. Ông tâm sự với tôi: "Công việc trùng tu Bidong là một công việc tế nhị và không dễ dàng. Chính phủ Terengganu qua Bảo tàng viện một bên, cộng đồng người Việt qua Archive of Vietnamese Boat People ở một bên để giúp đỡ chúng tôi. Chúng tôi

không thể tin tưởng những ai khác được, và đó là lý do tại sao mà tôi làm một văn thư uỷ nhiệm Archive of Vietnamese Boat People trọng trách này. Chúng tôi muốn công việc được thành tựu. Quý ông cũng thế. Chúng ta đều không muốn công việc này bị lợi dụng và có ảnh hưởng không tốt đến uy tín của chính chúng ta.”*

Chúng tôi cùng trao đổi một vài chuyện khác, sau đó cùng sang phòng bên cạnh với người thư ký để scan hình. Tôi scan 4 tấm một lượt, cô thư ký nhìn xong thì lắc đầu mà nói: “Máy scan chậm quá, nếu quý Ông không ngại, quý Ông cứ chọn những hình quý Ông muốn tôi sẽ scan thay cho quý Ông rồi chép vào đĩa CD, chiều nay tôi sẽ mang đĩa CD đến cho quý Ông.” Tôi cảm ơn lia lịa. Thú thật, sáng nay tôi mệt quá. Không còn sức lực gì nữa. Nếu mà ngồi lại scan thì chưa chắc gì ngày hôm nay có thể làm xong. Thế là chúng tôi đánh dấu những hình cần thiết rồi rời rít cảm ơn tìm đường chạy về khách sạn nằm ngủ.

6 giờ chiều cô Thư ký Bảo tàng viện đem đĩa CD đến giao tại văn phòng Ping Anchorage. Sáng ngày hôm sau chúng tôi lên đường trở về Singapore sau bữa ăn tối chia tay cùng Alex, Wong, Ann và Lee Son.

Trên đường trở về chúng tôi ghé qua thành phố Kuantan, nơi cả đoàn dừng lại ăn trưa ngày 23-3. Chúng tôi ghé lại tại những điểm giải lao khác như Yong Peng, Labis, ... Mới ngày nào đây cả đoàn bốn chiếc xe buýt chở 150 người nón vàng “Bidong – Galang” tấp nập, uyên áo chuyện trò, giờ đây chỉ còn mỗi tôi, người Việt nam duy nhất của đoàn, còn ngồi lại tần ngần tại đây với “dấu xưa xe ngựa hồn thu thảo”. Mới ngày nào đây “Anh Đông, thật là những ngày tuyệt vời trong đời! Cảm ơn anh rất nhiều”.

“Anh Đông, tôi không biết làm sao mà anh có được một tâm hồn và trái tim tuyệt vời như vậy. Thành thật cảm ơn anh. Chúng tôi mãi nhớ đến anh!”

Anh Lưu Dân, báo Dân Việt tiếp lời:

“Thì hôn ảnh một cái chia tay đi!”

Và chị đã không ngần ngại hôn vào má tôi. Một nụ hôn đầy lòng quý mến của một người với một người, một trái tim với một trái tim. Hoàn toàn vô phân biệt. Vượt lên hết tất cả những cách ngăn. Một tình thương thuần túy.

Trở về Melbourne đi đâu cũng nghe mọi người tấm tắc ngợi khen chuyến đi. Gặp gỡ những người quen biết ai cũng nói: “Thành công quá rồi nhé!”, “Bây giờ là con người quốc tế rồi nhé! Chúc mừng anh!” Những người tham gia chuyến đi thì gọi điện bày tỏ rằng họ rất

“happy” với chuyến đi, không có gì than phiền hết và rất là “cảm ơn tất cả các anh”.

Dù vậy trong tôi không một gợn ly kiêu mạn bởi vì chính tôi là người rõ nhất những thành công đó không do tôi mà có. Những thành công đó là hội tụ của những nhân duyên tròn đầy viên mãn mà tôi chỉ là một chất xúc tác ắt có và đủ để những nhân và duyên đã hò hẹn từ muôn thuở cùng đến một điểm đồng quy. Thành công đó là tiếp nối tâm nguyện còn dở dang của ĐĐ Thích Phước Tấn đã gởi lại cho tôi.

Cá nhân tôi làm gì có đủ đức hạnh để thỉnh được Hòa Thượng Thích Giác Nhiên, Pháp chủ của Giáo hội Tăng già Khất sĩ Thế giới cùng 30 Tăng Ni tự bỏ tiền bạc thời gian công sức mà đi đến Mã-lai!

Cá nhân tôi làm gì có đủ uy tín để trên một chục phóng viên các Đài phát thanh Truyền hình Báo chí có tầm cỡ quốc gia và quốc tế của Cộng đồng người Việt hải ngoại tự bỏ tiền bạc, công sức và thời gian gần mười ngày vất vả từ Bidong đến Galang!

Cá nhân tôi làm gì có đủ uy tín để chánh phủ tiểu bang Terengganu và chánh phủ Riau tổ chức Dạ hội (state dinner), cả ông Bộ trưởng Thông tin bay từ Jakarta tới để nói lời chúc mừng, và đoàn chúng tôi rời Merang với cả xe cảnh sát hộ tống mở đường?

Vân vân và vân vân với hàng trăm yếu tố nhỏ nhặt khác. Tất cả đã tạo nên một chuyến đi chỉ có thể nói gọn gàng bằng hai chữ “tuyệt vời” mà bất cứ người nào tham gia chuyến đi cũng đều kết luận giống như vậy. Những điều đó được tụ hội bằng những tâm tình của từng cá nhân, những tâm tình đẹp, những tâm tình dễ thương từ người book vé bay của Travel Agent cho đến người dầm sương dãi nắng ở Bidong để dọn bãi và dựng lều trại, anh bán cá người Indo, những cô ca sĩ ở Batam, Merang cho đến cả những người lái tàu tốc hành, lái xe buýt, hàng tá phóng viên Truyền hình báo chí Mã-lai và Indonesia, và cả những người anh chị em dễ mến hướng dẫn du lịch cùng đi với chúng tôi...

Bên cạnh những yếu tố vật chất còn phải kể đến những yếu tố tâm linh và tinh thần. Chuyến đi là để cầu nguyện cho hàng trăm ngàn người đã trải mạng sống của mình nhờ đó đó mà hàng trăm ngàn người khác được cộng đồng thế giới đoái hoài. Hàng trăm ngàn người này đã gồng gánh theo những diện khác như HO, ODP, đoàn tụ gia đình, ... để mỗi năm gửi chút quà ba bốn tỷ đô la và lành vết thương của một quê hương khốn khổ. Chuyến đi còn là để tri ân cộng đồng thế giới. Báo chí Mã-lai, Indonesia đều ca ngợi tinh thần “Ăn trái nhớ kẻ trồng cây” này của tất cả chúng ta. Những hội tụ đó, những tâm tình đẹp, những tâm tình bất vụ lợi quên mình vì

người khác, đã làm đẹp lòng chư thiên, chư thần, đã làm đẹp lòng những người nằm xuống, những yếu tố đó, tôi tin tưởng mãnh liệt, đã âm thầm giúp đỡ vun bồi cho sự thành công thêm phần rực rỡ.

Xin cảm ơn chư Thiên, chư Thần. Xin cảm ơn những người nằm xuống đã ban ơn phước đến cho chúng tôi.

Xin cảm ơn những lời cảm ơn nồng thắm.

Xin cảm ơn những nụ hôn thành nụ và những nụ hôn còn chưa thốt nên lời.

Xin cảm ơn tất cả những trái tim rung rẩy bên nắm mồ tập thể ở Terengganu. Xin cảm ơn những giọt nước mắt tuông trào không thể nào cầm lại được, những tiếng nấc rung lên từ tận đáy lòng của Quốc Việt, của Thanh Quang, của cá nhân tôi, và của nhiều người khác nữa. Tôi đã khóc thật ngon lành, những giọt nước mắt từ 2003 mà tôi đã cố kiềm lại ở nghĩa trang, ở những đêm khuya vắng khi một mình ngồi làm đĩa DVD "Cầu siêu Bidong 2003".

Xin cảm ơn những anh em đã một tuần lễ ngủ đêm ở Bidong để dọn dẹp và dựng lễ trại chào đón chúng tôi.

Xin cảm ơn những biểu ngữ "hân hoan chào đón đoàn người Việt hải ngoại về thăm Galang năm 2005" trên mọi nẻo đường từ Batam đến tận Galang.

Xin cảm ơn đêm Hoa đăng ngoạn mục huy hoàng và long lẫy chưa từng thấy ở bờ biển Merang điểm thêm những tràng pháo bông muôn màu muôn sắc.

Xin cảm ơn hai bữa "state dinner" sang trọng ở Merang và Batam. Cảm ơn bữa ăn trưa "như một nhà hàng" ở giữa rừng sâu đảo vắng tại Bidong.

Cảm ơn hai tấm bia tưởng niệm, đơn sơ, mộc mạc nhưng đầy ấp tình người, cả người sống lẫn người đã vĩnh viễn ra đi.

Xin cảm ơn tất cả Sư, Ni, Linh mục, Dì phước đã cùng tham gia cầu nguyện cứu vớt những linh hồn đã chịu nhiều khổ nạn từ mấy chục năm nay.

Xin cảm ơn trên một chục phóng viên đài truyền hình, đài phát thanh, báo chí các nơi đã không quản ngại tốn tiền, tốn thời gian, tốn công sức cùng đi với đoàn từ ngày đầu đến ngày cuối để phổ biến tin tức chuyến đi đến cộng đồng người Việt hải ngoại và trong nước.

Xin cảm ơn tất cả những trái tim tuyệt vời. Chỉ có những trái tim tuyệt vời mới có thể cảm thông, tâm sự và biết ơn những người đã nằm xuống lót đường nhờ đó cả thế giới mới cùng nỗ lực ủng hộ cho trên 3 triệu người Việt được định cư ở nước ngoài bằng nhiều con đường khác nhau, tạo cuộc đời mới cho thế hệ ngày hôm nay và

những thế hệ khác mãi mãi về sau, và cho ngay cả 80 triệu người Việt còn lại trong nước. Chỉ có những trái tim tuyệt vời mới có thể thốt lời cảm ơn đến cộng đồng thế giới vì những cuu mang to lớn của họ. Những trái tim tuyệt vời đó đã không nói lời hận thù. Những trái tim tuyệt vời đó chỉ biết ve vuốt những linh hồn không may mắn, chia sẻ buồn vui với họ, đau cái đau của họ, khóc tiếng khóc thấu đến tận trời của họ và nói với thế giới bằng tiếng nấc từ tận đáy lòng: "Chúng tôi thành thật biết ơn!"

Trần Đông

30-3-2005

** Luật Hồi Giáo không cho phép tín đồ Hồi tham gia các công trình xây cất, tu bổ các đền đài, chùa chiền,... của các đạo khác.*

Vài chi tiết về Chuyến đi Bidong – Galang 2005:

- Hòa Thượng: 3 vị.	- Thượng tọa: 10
- Đại đức: 6	- Ni: 7
- Linh mục: 1	- Dì phước: 3

Tổng cộng số Tu sĩ tham gia chuyến đi là 30 vị.

+ **Đoàn Hoa kỳ (47):** California: 35 vị - New York: 5 - Philadelphia: 1 - Pennsylvania: 1 - Texas: 03 - N Carolina: 2

+ **Đoàn của Úc (66):** - Sydney: 18 - Brisbane: 3 - Perth: 1 - Melbourne: 40 - Canberra: 4

+ **Đoàn Canada: 9** + **Đoàn Pháp quốc: 6**

+ **Anh quốc: 2** + **Thụy sĩ: 2**

+ **Singapore: 1** + **Việt nam: 8**

Tổng số người tham gia chuyến đi là 141 vị.

Số phóng viên Truyền thông tham gia chuyến đi từ ngày đầu đến ngày cuối:

- BBC Luân đôn: 2	- Á châu Tự do: 1
- SBS Radio: 1	- ABC Radio: 1
- Little Saigon Radio: 2	- Little Saigon TV: 1
- VNTV: 1	- The Age: 2
- Dân Việt: 1	- VNTides (Cali): 1
- Đài 97.4 Melbourne: phát chuyển tiếp qua đài ABC.	

Một số đài khác ở Hoa kỳ phát thanh lại qua đài Little Saigon TV và Little Saigon Radio.

Web site: **www.bidonggalang.com**
www.vnbp.org và có ghi lại các bài viết và phát thanh của các đài nói trên cùng 1.700 tấm hình về chuyến đi. Kính mời quý vị vào xem.

Tại Khách sạn 81 ở Singapore

Đêm hoa đăng trên bờ biển Merang

Cầu nguyện buổi sáng trước khi lên đường.

Tại đảo Redang cách Bidong 30 cây số.

Tàu tốc hành có treo cờ Phật giáo và quốc gia của phái đoàn: Anh, Mỹ, Pháp, Úc, Canada, Việt nam, ...

Ăn trưa giữa rừng ở đảo Bidong y hệt như ở nhà hàng chỉ khác là phải self-serve.

Cung thỉnh Hòa thượng Pháp chủ “lên xe hoa”

Mỗi nơi chúng tôi: Bidong và Galang, đến đều có dạ tiệc và biểu ngữ chào mừng.